

Zase za zavřenými dveřmi ... (Jan 20, 19.26) - Slovo na neděli

18.října (19. po sv. Trojici)

Milé sestry, milí bratři,

vítejte - opět po čase - u slova na neděli. Zdravím vás apoštolským pozdravem: *Milost Vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. Amen*

Na jednu stranu je to radost, že se můžeme alespoň takto spolu sejít při slyšení Božího slova. Na druhu stranu - okolnosti tohoto audio setkání jsou smutné. Koronavirová epidemie nabrala na síle, kostely jsou opět zavřené - nebo je v nich shromažďování omezeno na tolik, že v našich podmínkách není možné konat veřejné bohoslužby.

Nechme se tedy povzbudit slovem evangelia alespoň takto. Pro dnešní neděli 18.října, tedy 19. po Trojici, jsem opět vybral slova z **20. kapitoly Janova evangelia**, která jsme slyšeli v audio kázání už na jaře, verše **19. a 26:**

•

19Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“

•

26Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.“

I. Zase za zavřenými dveřmi ...

Sestry a bratři, Tak už jsme tam zase! Zase za zavřenými dveřmi.

Zavřeli se školy, hospody, restaurace, samozřejmě také kostely.

Je to stejné jako na jaře. Vlastně ne. Je to mnohem horší. Zákeřný virus sevřel naši zemi tentokrát mnohem silněji. Zatímco na jaře jsme se na všechno to dění dívali jakoby zdáli, nyní nejspíš známe i konkrétní nakažené, možná jsme dokonce nemoc sami prodělali. Ta samá čísla, která na jaře představovala přírůstek nakažených, nyní znamenají denní počet mrtvých. Naše zdravotnictví se dostává na krajní mez svých možností. Armáda staví polní nemocnice... Zatímco na jaře, zpětně viděno, ještě nebylo čeho se bát, nyní se nejspíš děsíme oprávněně...

Pojďme raději rychle schovat se do Bible! Jenže, tam se dočteme to samé. Ježíšovy učedníci sedí ve strachu za zavřenými dveřmi. Ano, už zase! Za zavřenými dveřmi spolu ještě slavili poslední večeři Páně, za

zavřenými dveřmi strávili celé Velikonoce, za zavřenými dveřmi zůstali, i když už zaslechli dobrou zprávu, že jejich Pán žije. A dokonce i tu další neděli zůstávají zalezlí - uvnitř – se stejným strachem.

II. Ježíš překonává závory ...

Jak slyšíme i dobře cítíme, strach se nemění, ten zůstává. A stejně pořád platí, že tento náš svět je nebezpečným místem, kde lze snadno přijít k úhoně. A co platí ještě?

Třeba to, že Pán přichází. Zase a znova. Vzkříšený Ježíš přichází k nám i skrze zavřené dveře. Nezastaví ho zavřené dveře našich kostelů – žádný příkaz o zákazu veřejných bohoslužeb. Pokud mu ještě zůstanou otevřená naše srdce, on zase přijde!

Nezastaví ho ale ani petlice na dveřích nemocnic nebo domovů pro seniory. Mnozí tam zmírají, někdy i s koronavirem, ale mnohem spíš steskem po svých drahých a blízkých, kteří je v nynější situaci nemohou navštívit...

Smíme však věřit, že Ježíš překonává i tyto závory. Je tam s nimi - s lidmi opuštěnými a bezmocnými - v jejich modlitbách, v kázáních, které jim tam někdo čte, nebo když je někdo z ošetřujícího personálu jenom drží u lůžka za ruku ... Je tam.

III. Pokoj vám!

Vzkříšený Ježíš přichází i skrze zavřené dveře a žádná závora ho nezastaví. To je první věc, která i dnes platí a již smíme být z evangelia povzbuzeni. A ta druhá je - Ježíš přichází skrze zavřené dveře vždy *s pozdravem pokoje*. Nepřichází skrze zavřené dveře, aby s námi srovnal účty. I když má probodené ruce a poraněný bok. Nepřichází nás kárat. Nepřichází ani napravit nebo dokonce evangelizovat. Ale vždy přichází a zdraví - nás hříchem nemocné - stejnými slovy: *Pokoj vám*.

Koronavirus mění celý tento svět. Bylo by naivní si myslet, že věci budou stejné, jako byly dřív. Nebudou. Svět po pandemii bude jiný. Mění se také podoba církve. Zcela konkrétně. V letošním roce slavíme večeři Páně jinak, než jsme byli zvyklí. Nepodáváme víno z jednoho kalicha. A z liturgie zmizel pozdrav pokoje. Nepodáváme si už ruce na znamení smíření. Zdánlivě malá, ale velice bolestná změna.

Pán Ježíš ji však neakceptuje. On stále přichází do tohoto nepokojné světa, i do každého našeho osobního nepokoje, v němž jsme se i se svých strachem zavřeli. A pokud jsme ho prvně přeslechli, nebo právě nejsme ve stavu ho poslouchat, nestydí se nám to slova opakovat stále znova a znova: *Pokoj vám!*

*Bože, náš Otče, oč Tě můžeme ještě žádat, když Ty nám dáváš vše.
Svou moc nám dáváš v naší bezmoci, svého Ducha v naší nemoci, své
bohatství v naší chudobě, své Slovo v našem mlčení, naši prázdnotu
naplnil jsi svou přítomností a všechno dobré máš pro nás ještě
připraveno. Vyslyš nás, když k tobě společně voláme:*

Otče náš,

který jsi v nebesích,

posvěť se jméno tvé,

přijď království tvé,

bud' vůle tvá,

jako v nebi, tak i na zemi.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes

a odpusť nám naše viny

jako i my odpouštíme našim viníkům.

A neved' nás v pokušení,

ale zbav nás od zlého,

neboť tvé je království,

moc i sláva, na věky.

Amen